

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 3To/42/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116011054  
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116011054.2

## Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Ladislava Révesa a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci obžalovaného F. U., nar. XX.XX.XXXX v E., pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 7Tk/1/2016-2287 zo dňa 29.10.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.12.2020 v Trnave, takto:

### rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného F. U., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 7Tk/1/2016-2287 zo dňa 29.10.2019 bol obžalovaný F. U., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom E., Q. XXXX/X, uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

obvinení v samostatnom konaní M. E., M. N., odsúdený Ing. Z. C. a ďalšie doposiaľ nestotožnené osoby, aj v mieste trvalého bydliska M. N. v obci H., po spoločnej dohode a rozdelení úloh zjednali obvineného v samostatnom konaní Z. N. a obvineného F. U. na jeseň roku 2012 na vykonanie prepravy tak, že na pokyn doposiaľ nestotožnenej osoby Ing. Z. C. spoločne s M. E. oslovili M. N., aby vybavil šoféra na vykonanie podvodnej kamiónovej prepravy, a tento oslovil Z. N. s tým, že tohto dopredu inštruoval, ako má postupovať, pričom zabezpečil od neho jeho fotografie na vyhotovenie falošného občianskeho preukazu a tieto odovzdal M. E. a Ing. Z. C. a následne zabezpečil presun Z. N. do mesta E. na parkovisko pred Tesco, kde ich čakali M. E. spolu s Ing. Z. C., ktorí Z. N. zabezpečili falošný občiansky preukaz s jeho fotografiami na meno B. N., č. SJ XXX XXX a následne Z. N. na prvej čerpacej stanici za hraničným prechodom Komárno v smere do Maďarskej republiky naložil druhého vodiča - obvineného F. U., ktorý bol vopred inštruovaný o priebehu podvodnej kamiónovej prepravy s tým, že pred miestom nakládky vystúpi z kamióna, nakoľko falošné osobné doklady mal vyhotovené iba Z. N., o čom mal obvinený F. U. vedomosť, a následne Z. N. pod falošnou identitou ako vodič spoločnosti SLINK, s.r.o., IČO: 44917996, dňa 05.10.2012 predložil pri nakládke tovaru falošný občiansky preukaz na meno B. N. v spoločnosti Aurubis Bulgaria AD so sídlom v meste Pirdop, Bulharsko, kde nechal naložiť na kamión e. č. DS952DT a prives e. č. DS986YJ dodávku tovaru pre spoločnosť JMB STEEL, s.r.o. - medené katódy v hodnote 144.972,36 € za účelom prepravy na miesto vykládky na adresu Hostis Recykling, Myslenická č. 1, Pezinok 902 01, Slovenská republika, avšak už v čase naloženia Z. N. a obvinený F. U. vedeli, že tovar nedoručia na určenú vykládku a tento premiestnili na neznáme miesto, čím obvinený F. U. objednávateľovi prepravy - spoločnosti JMB STEEL, s.r.o., so sídlom Zámocké námestie 42, Frýdek-Místek, Česká republika, spôsobil škodu vo výške 144.972,36 €.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s prihladnutím na § 36 písm. j) Trestného zákona a § 38 ods. 3 Trestného zákona a s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov so zaradením obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 3 písm. b), ods. 4 Trestného zákona. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť vo výmere 5 rokov a 7 mesiacov. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o úhrnnom treste odňatia slobody uloženým rozsudkom Okresného súdu Komárno dňa 06.06.2014 sp. zn. 1T/39/2014 ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce. Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému uložil ochranný dohľad na 2 roky s uložením povinností v zmysle § 77 ods. 1 Trestného zákona špecifikovanými vo výroku napadnutého rozsudku. Podľa § 288 ods. 1 Trestného zákona poškodenú spoločnosť Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Pobřežní 665/21, 186 00 Praha 8, Česká republika, IČO: 47 116 617 s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 2287-2297

Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal rozsiahle dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedkov ako aj oboznámením sa s listinnými dôkazmi a dospel k záveru, že skutok uvedený v obžalobe, po jeho miernej modifikácii bez narušenia jeho skutkovej totožnosti, sa stal a že tento spáchal obžalovaný F. U.. Okresný súd však pozmenil znenie skutkovej vety oproti podanej obžalobe, pretože sa nepreukázalo, že by obžalovaný mal mať pri sebe po nástupe do kamióna pred cestou do Bulharska doklady na prepravu s presným miestom nakládky, keď tieto sa podľa výsledkov vykonaného dokazovania nachádzali už v kamióne. Obžalovaný sa sám priznal, že sa zúčastnil na kamiónej preprave spoločne s N., pričom však nikdy neuviedol, kto konkrétne ho najal na cestu do Bulharska ako druhého vodiča napriek tomu, že mal možnosť na hlavnom pojednávaní vidieť „na vlastné oči“ konateľov spoločnosti SLINK, s.r.o. - C. a R. a ani jedného z nich neoznačil ako konateľa spoločnosti. Dôveryhodnosť jeho výpovede znižovalo aj jeho vysvetlenie, prečo sa po naliehaní „ním nestotožnenej osoby“, ktorú ani nepoznal, podujal na predmetnú prepravu, pričom na ňu nemal žiadnu zmluvu, teda vykonával nelegálnu prácu navyše za zárobok prevyšujúci obvyklú mzdu (150 za 1 deň cesty). Napriek tomu, že obžalovaný uviedol, že nevedel nič o predmetnej preprave okrem toho, kam a kedy má ísť kamión nakladať, výpovede C. a N. ho zo spáchania stíhaného skutku dostatočne usvedčovali a okresný súd im preto aj uveril. C. vierohodne popísal dohodu medzi páchatelmi na spáchaní stíhaného skutku, ako aj ostatné podstatné skutočnosti týkajúce sa tejto dohody (zabezpečovania fotografií vodiča, tiež spoločnosti, na ktorú bol písaný ťahač a pod.). Potvrdil, že v obžalobe uvedené osoby sa spoločne dohodli a rozdelili si úlohy, pričom on kontaktoval E., ktorý potom kontaktoval M. N., ktorý zabezpečil ako vodiča N. s tým, že obžalovaného zabezpečoval F. C. usvedčoval z trestnej činnosti aj F. a C., pričom v tejto jeho časti považoval jeho výpoveď za podporenú i výpoveďou R. N., ktorý tiež C. usvedčoval z účasti na takýchto podvodných kamiónových prepravách, a to napriek tomu, že C. to poprel. C. jednoznačne uviedol, že obaja vodiči od prvého okamihu vedeli, čo idú robiť, t.j. vedeli, že tovar sa nedostane na miesto uvedené v objednávke. Obžalovaný vedel o problémoch na nakládke a aktívne sa riešil jeho návrat na Slovensko v prípade, ak kamión bude zadržaný v závode. Obžalovaný v danom čase dlžil F. vysokú finančnú sumu a podľa výpovede C. takto splácal dlh voči F.. N. potvrdil, že obžalovaný mal pri nástupe do kamiónu so sebou objednávku na prepravu, v Bulharsku vystúpil z kamióna, pretože vedel, že sa ide nakladať na falošné doklady a že vlastne tovar už nepríde tam, kam má. Pri nakládke následne N. predložil objednávku tovaru, ktorú mu dal predtým obžalovaný. E. uviedol, že obaja vodiči vedeli, čo robia, teda že idú zobrať tovar podvodným spôsobom. M. N. rovnako potvrdil, že skutok uvedený v obžalobe sa stal tak, ako je tam uvedené, okrem časti týkajúcej sa jeho osoby. V konaní nevyplývali rozporuplné skutočnosti ohľadom vierohodnosti C. ako svedka, viaceré jeho výpovede aj vo vzťahu k obžalovanému neobsahovali podstatnejšie rozpory, jeho výpoveď bola podporená výpoveďou ďalších svedkov, navyše nebola zistená motivácia vypovedať nepravdivo a obžalovaného tak krivo obviňovať. Navyše, obžalovaný uviedol, že s nikým zo svedkov, ktorí ho usvedčovali, nemal žiadne spory ani problémy, a preto neexistuje rozumný dôvod domnievať sa, že ich výpovede boli nepravdivé. Použitie falošných dokladov vodiča, inštrukcie pre vodičov, použitie iných ako vlastných mobilných telefónov na vzájomnú komunikáciu, inštruovanie o mieste zloženia tovaru odlišného od odberateľom určeného miesta vykládky a vyplatenie vodičov za vykonanú prepravu nasvedčuje tomu, že konanie obžalovaného a ďalších páchatelov bolo podvodné, plánované, koordinované a utajované, úlohy medzi nimi boli rozdelené. Úloha každého z nich smerovala k vytvoreniu „fikcie“ o reálnej preprave tovaru, t.j. k uvedeniu tak dodávateľa tovaru, ako aj jeho odberateľa do omylu. Rovnako boli naplnené definičné

znaky organizovanej skupiny uvedené v § 129 ods. 2 Trestného zákona zákona, t.j. spólenie najmenej troch osôb na úcel spáchania trestného činu, s určitou deľbou určených úloh medzi jednotlivými členmi skupiny, ktorej činnosť sa v dôsledku toho vyznačuje plánovitosťou a koordinovanosťou, čo zvyšuje pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu. Obžalovaný konal vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, t.j. chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem ním chránený.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, okresný súd pri určovaní druhu a výmery trestu prihliadal najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie a jeho mieru, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Obžalovanému uložil súhrnný trest s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona pri splnení zákonných podmienok v prípade jeho skoršieho odsúdenia spomenutým rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 06.06.2014 sp. zn. 1T/39/2014, právoplatným dňa 06.06.2014, pretože skutky v oboch týchto trestných veciach boli v súbehu. Okresný súd po zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu zistil u obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť (§ 36 písm. j/ Trestného zákona) pričom nezistil žiadnu príťažujúcu okolnosť, dospel k záveru, že obžalovanému je potrebné uložiť súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, t.j. na samej dolnej hranici zákonného rozpätia trestnej sadzby trestu odňatia slobody uvedenej v § 221 ods. 4 Trestného zákona, a to so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia podľa § 48 ods. 3 písm. b), ods. 4 Trestného zákona. Spolu s uložením súhrnného trestu súd tiež zrušil výroky o trestoch, ktoré mu boli uložené skorším rozhodnutím súdu v inej jeho trestnej veci, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce. Okresný súd zároveň nezistil splnenie zákonných podmienok na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaný svoje konanie ani raz úprimne neoľutoval. Zároveň okresný súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť vo výmere 5 (päť) rokov a 7 (sedem) mesiacov, pretože takýto trest bol uložený skorším rozsudkom. Tiež obžalovanému uložil ochranný dohľad v trvaní 2 roky.

Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody, nárok na náhradu škody v predmetnej veci riadne a včas uplatnila poškodená Kooperativa pojišťovna, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Pobřežní 665/21, 186 00 Praha 8, Česká republika, IČO: 47116617, avšak dokazovanie by presiahlo rámec trestného konania, preto okresný súd poškodenú odkázal so svojim nárokom na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 2283 a na č.l. 2299.

Obžalovaný poukazuje na to, že okresný súd sa nedostatočne vysporiadal s vykonaným dokazovaním a vyhodnotením dôkazov dospel k nesprávnym právnym a skutkovým záverom a procesnému pochybeniu. V konaní došlo k porušeniu práva na obhajobu, a to tým, že súd použil ako dôkaz zápisnice o výsluchu svedkov, ktorí bol vypočutí ešte pred vznesením obvinenia. Obžalovaný od počiatku spolupracoval s OČTK, popísal priebeh ako aj okolnosti cesty do Bulharska, avšak nevedel o tom, že celá preprava sa vykonáva podvodne. Svedkovia (spoluobžalovaní v iných trestných veciach) obžalovaného nespoznali, nezúčastňoval sa s nimi na nimi opísaných podvodných prepravách. Nepatriel do skupiny osôb, ktoré vykonávali podvodné prepravy kamiónov, o čom svedčí aj to, že ostatní svedkovia (spoluobžalovaní) obžalovaného nespoznali. Z opisu skutkovej vety nie je zrejmé, akým spôsobom bol zjednaný na prepravu, čo len potvrdzuje, že si nebol vedomí podvodnej prepravy s úmyslom niekoho poškodiť, na rozdiel od N., ktorý mal zabezpečené falošné doklady na vstup do areálu, kde sa mala vykonať nakládka tovaru a ktorý je spolupracujúcim obvineným a ako hlavnému vodičovi bolo podmienčne zastavené trestné stíhanie. Nesúhlasí so záverom, že v jeho neprospech svedčí aj to, že neopoznal konateľov spoločnosti SLINK, s.r.o., pretože ani jedna z osôb konateľov nebola tou osobou, ktorá obžalovaného zjedнала na predmetnú dopravu. Vytýka okresnému súdu procesné pochybenie, keď odmietol návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom vyšetrovateľa B. U. k otázke dôveryhodnosti svedka Ing. Z. C.. Podľa informácií obžalovaného mal tento svedok zjednávať s OČTK za akých okolností bude vypovedať o trestnej činnosti, čo má vplyv na jeho dôveryhodnosť. Obžalovaný upustil od vykonania výsluchu tohto svedka na pojednávaní dňa 29.10.2019 a to z dôvodu, že mal vedomosť o tom, že výsluchov svedka Ing. C. sa zúčastnil aj obhajca JUDr. Ivan Kochanský, ktorého v záujme záchranu dôkaznej situácie chceli vypočuť. Poukazuje na nejasnosti týkajúce sa dokladov o nakládke, keď okresný súd na jednej strane konštatoval to, že sa nepodarilo preukázať, že doklady mal obžalovaný pri sebe po nástupe do kamiónu, v dôsledku čoho pristúpil k zmene skutkovej vety,

pričom v ďalšej časti odôvodnenia už súd poukazuje na to, že obžalovaný pri nástupe do kamiónu mal pri sebe objednávku na prepravu. Táto skutočnosť mala vplyv na právnu kvalifikáciu skutku ako obzvlášť závažného zločinu z titulu spôsobenej škody vo výške 133.000 eur. Okresný súd nemal podľa jeho názoru preukázané, že by obžalovaný spáchal skutok v takom rozsahu škody, pretože tento nemal vedomosť o tom, aká je cena tovaru ako ani o ďalších skutočnostiach. K výpovedi svedka Z. N. poukazuje na jeho podmienené zastavenie trestného stíhania, ktoré bolo fakticky podmienené tým, že odhalí ďalšieho vodiča kamiónu. Tiež poukazuje na príbuzenský pomer tohto svedka k osobe generála S., čo podmienilo podmienené zastavenie trestného stíhania. Ani svedok N. neusvedčuje obžalovaného z toho, že by tento mal vedomosť o podvodnej doprave. Domnienka tohto svedka o tom, že obžalovaný mal vedieť o podvodnosti dopravy odvodzoval len od toho, že on sám vedel o podvodnej doprave. Pokiaľ ide o svedka Ing. C., spochybňuje jeho dôveryhodnosť, poukazuje na to, že tento svedok na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať, poukazuje tiež na jeho nadštandardnú spoluprácu s OČTK, ktorú prispôboval práve potrebám OČTK. Namietajú, že okresný súd záver o vine postavil len na výpovedi svedka Ing. Z. C. ako tzv. kajúcnika, ktorý navyše počas konania menil svoje výpovede tak ako mu vyhovuje, jeho výpovede sú voči obžalovanému účelové, rozporuplné. Namietajú tiež vierohodnosť svedka Z. N.. Navrhujú, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) a d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 08.12.2020 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, ako aj obhajcu obžalovaného na ktorom oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného a podstatným obsahom spisu. Verejného zasadnutia sa nezúčastnil obžalovaný, ktorý požiadal o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti a splnomocneného zástupcu poškodenej, na čo senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol o tom, že verejné zasadnutie vykoná v ich neprítomnosti. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného sa pridržiaval písomných dôvodov odvolania, navrhol, aby odvolací súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie. Poukazuje tiež na to, že trest zákazu činnosti už bol vykonaný, má za to, že obžalovaný sa osvedčil.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Zároveň trest uložený obžalovanému považuje sa primeraný, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Imanentným znakom protiprávnosti konania páchatel'a pri trestnom čine podvodu je uvedenie iného do omylu (tzv. aktívne konanie), využitie niečieho omylu (tzv. pasívne konanie vo vzťahu k podvedenej osobe) a následné spôsobenie škody a obohatenie páchatel'a, prípadne iných osôb. Skutkovému stavu tak, ako bol zistený okresným súdom plne zodpovedá právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona. Takúto právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti zahrnuté v popise skutku, nepochybne naplňajúce všetky znaky skutkovej podstaty uvedeného trestného činu. Aktívne konanie obžalovaného ako člena organizovanej skupiny (§ 138 písm. i/ Trestného zákona), ktorý sa podieľal ako druhý šofér na podvodnej kamiónovej preprave, pričom už v

čase pre tým, ako mal naložiť druhého šoféra vedel, že prepravovaný tovar nedoručia objednávateľovi - spoločnosti JMB STEEL, s.r.o., to všetko v úmysle obohatiť nielen seba, ale aj iných na skutku priamo zúčastnených osôb (Ing. Z. C., Z. N., M. N., M. E.), čím uvedenej spoločnosti spôsobili škodu veľkého rozsahu (§ 125 ods. 1 Trestného zákona). Príčinná súvislosť medzi konaním obžalovaného (a ďalších osôb) a spôsobenou škodou bola jednoznačne preukázaná.

Svedkovia Z. N., M. N., Ing. Z. C. zhodne usvedčili obžalovaného z toho, že tento (rovnako aj Z. N.) od samého počiatku vedeli o tom, že tovar nebude riadne doručený na adresu z objednávky, o čom svedčí to, že boli inštruovaní čo robiť, keď sa vyskytnú problémy, mali vopred dohodnúť na odmene (vyššiu odmenu dostal ten šofér, ktorý podstúpil akési vyššie riziko tým, že sa priamo zúčastnil na nakládke s falošnými dokladmi), dostali na cestu nové mobilné telefóny (ktoré následne ako uviedol Ing. C. pri každej podvodnej doprave zahodili do Dunaja), mali pri sebe falošné doklady, boli vopred dohodnutý ako bude nakládka prebiehať - a to, že obžalovaný vopred vystúpi z kamióna, atď. Ani odvolací súd nemal dôvod neveriť im, vypovedali o priebehu celej prepravy zhodne, navyše vzhľadom na to, že sa pred skutok nepoznali nemali motiváciu obžalovaného krivo obviniť, privediť mu trestné stíhanie, prípadne akokoľvek poškodiť. Do uvedeného zapadá aj výpoveď svedka C., ktorý uviedol, že obžalovaný účasťou na podvodných kamiónových prepravách splácal, resp. znižoval dlh voči svedkovi S. F., čo síce obžalovaný popieral, avšak svedok F. výpoveď C. potvrdil, uviedol, že obžalovaný uňho čerpal pohonné hmoty a jeho spoločnosť Clever Invest, s.r.o. tomuto svedkovi dlhovala sumu takmer 100.000 eur, ktorú mu obžalovaný neuhradil.

Obžalovaný počas celého konania a rovnako aj v odvolaní popieral, že by mal vedomosť o tom, že ide o podvodnú prepravu, túto obhajobu ani odvolací súd neprijal. Celá jeho obhajoba sa javila protirečivá a nelogická, nakoniec aj vyvrátená početnými dôkazmi. Už len samotné tvrdenie o tom, že na prepravu ako druhého vodiča ho najal konateľ spoločnosti SLINK, s.r.o., ktorého meno nevedel uviesť, nevedel ho relevantne opísať, nepoznal ho, nemal naňho kontakt, je pochybná. O to viac, že v odvolací už túto skutočnosť úplne poprel. V obhajobe obžalovaného možno pozorovať množstvo trhlín, napr. tento po celý čas uvádzal, že nepoznal nielen cieľ cesty, ale ani to, aký pre aký tovar ide je s poukazom na to, že on ako osoba niekoľko rokov podnikajúca v oblasti kamiónovej dopravy si po niekoľkohodinovom „prehovaraní“ neveril cieľ cesty absurdná. Prieči sa tomu jeho tvrdenie, že spočiatku toto naliehanie odmietol, keďže sa mu vracali z ciest jeho kamióny a potreboval byť k dispozícií. Potom jednoznačne musel vedieť, že ide o dlhšiu, niekoľkodňovú cestu, navyše, jeho odmena údajne činila 150 eur za každý začatý deň, to znamená, že musel vedieť kam pôjde (t.j. pôjde na niekoľkodňovú cestu). Sám obžalovaný uviedol, že pred samotnou cestou to bol práve on, kto vypočítal celkové náklady (pohonné hmoty, mýto, poplatky, lístok na kompu atď.), otázkou je potom ako k nákladom vo výške 2.000 eur dospel, keď o preprave nemal žiadnu vedomosť. Navyše, tiež to bol práve obžalovaný, ktorý zabezpečoval a uhrádzal všetky poplatky počas cesty, keďže v Z. N. nemali dôveru a takpovediac ho obetovali a vystavili tomu, že by práve tohto šoféra prichytili pri podvodnej nakládke, k čomu nakoniec takmer došlo. Obžalovaný ako osoba, ktorá niekoľko rokov vykonáva podnikateľskú činnosť v oblasti autodopravy jednoznačne musela poznať pravidlá vyplývajúce z CMR - Dohovoru o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave, a aj napriek tomu konala v rozpore s uvedeným, keď pred vykládkou vystúpil z kamiónu. O neobvyklosti takéhoto konania svedčí aj vyjadrenie prezidenta Zväzu logistiky a zasielateľstva Slovenskej republiky. To, že na nakládku pôjde len svedok Z. N. však vedel od začiatku, označoval ako bežné, že sa nakládky zúčastní len jeden vodič a druhý je v čakárni pre vodičov. Nie je potom zrejmé, prečo obžalovaný vystúpil z kamióna pred vykládkou (navyše na úplne inom mieste ako miesto vykládky), zarezervoval si hotel, a keď sa dozvedel o problémoch s vykládkou, hľadal spôsob ako sa dostane späť domov vlakom. V kamióne mali obidvaja šoféri nové mobilné telefóny, ktoré mali používať, v ktorých mali kontakt len na akéhosi šéfa (hlavu organizovanej skupiny) a druhého vodiča, čo rovnako neobvyklé. Obžalovaný tiež musel vedieť a nakoniec aj vidieť falošné doklady Z. N. na meno B. N. (ktorého dlhé poznal ako svojho bývalého zamestnanca, a mal k dispozícií doklady jeho totožnosti), keď tieto doklady niekoľkokrát počas cesty predkladali kontrolám. Nie je podstatné ani to, že obžalovaný ďalšie zainteresované osoby na podvodnej doprave priamo nepoznal, pretože zákonným znakom konania ako organizovanej skupiny na účely § 138 písm. i) Trestného zákona nie je to, že sa všetci zúčastnení musia osobne poznať, dokonca ani to, že by sa museli pred skutkom stretnúť. Na tomto mieste treba poukázať na to, že obžalovaný je trestne stíhaný aj v ďalších trestných veciach, a to práve v súvislosti s podvodnou tzv. fantómovou kamiónovou prepravou, čo svedčí o tom, že jeho účasť na skutku nebola náhodná, ale úmyselná, cielená a vopred plánovaná.

K odvolacej námietke obžalovaného o porušení jeho práva na obhajobu tým, že okresný súd na hlavnom pojednávaní čítal zápisnice o výsluchu svedkov (B. C., T. Z., S. Z., N. N., P. L., Y. Q., Ing. S. S., P. Z. a ďalších) pred vznesením obvinenia, odvolací súd poukazuje:

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcim „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom, ako žalobcom v trestnom konaní na druhej strane. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo. Táto základná zásada trestného konania je upravená v § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva aj z čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a rovnako je garantovaná aj v ďalších právne významných dokumentoch ako Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania, čo odvolací súd nijako nepopiera. Je pravdou, že vypočutím svedka pred vznesením obvinenia dochádza k porušeniu princípu zachovania rovnosti strán, keďže obhajca má možnosť zúčastniť sa takéhoto úkonu len za takej procesnej situácie, kedy sa vedie trestné konanie voči konkrétnej osobe. Takáto výpoveď svedka v konaní pred súdom je potom vysoko riziková, za určitých okolností v konaní nepoužiteľná (za predpokladu, že táto výpoveď po vznesení obvinenia nebola zopakovaná). Pod porušením práva na obhajobu však nemožno chápať akékoľvek porušenie, pretože toto porušenie je koncipované oveľa „užšie“, inak povedané, nie je ním každé porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva zásadným spôsobom. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu sú dôležité konkrétne okolnosti prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne. Toto porušenie je potrebné posudzovať vo vzťahu ku konaniu ako celku, t.j. či takýmto porušením došlo k znemožneniu uplatneniu základných procesných práv obvineného a tiež či takéto porušenie malo negatívny dopad na práva obvineného. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/43/2017 zo dňa 10. januára 2018).

Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd na nariadenom hlavnom pojednávaní dňa 07.02.2019 čítal výpovede svedkov učinené pred vznesením obvinenia po predchádzajúcom súhlase procesných strán, pričom na hlavnom pojednávaní bol prítomný obhajca obžalovaného, ktorý tento postup nenamietal, po prečítaní výpovedí tieto nijakým spôsobom nepripomienkoval. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť to, že tieto výpovede boli len podpornými dôkazmi, a aj bez ich prečítania bolo v konaní zabezpečené také množstvo „silných“ dôkazov, na základe ktorých bolo možné uznať obžalovaného vinným. Tieto výpovede nielenže neboli jedinými, ale neboli ani rozhodujúcimi dôkazmi preukazujúce vину obžalovaného. Takéto pochybenie okresného súdu nebolo zásadné, svojim charakterom ani nezodpovedalo porušeniu práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 Dohovoru. Počas celého konania bolo právo obžalovaného na obhajobu zachované, obžalovaný mal možnosť zúčastňovať sa pojednávaní a uplatňovať svoje práva či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v konaní aj aktívne využíval.

K námietke obžalovaného o nedôvodnom odmietnutí návrhov na vykonanie dokazovania vo vzťahu k vyšetrovateľovi PZ B. U., odvolací súd poukazuje a to že právo na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov v zmysle § 34 ods. 1 v spojení s § 44 ods. 2 Trestného poriadku, zodpovedá tomu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým návrhom najneskôr pred meritórnym rozhodnutím a tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo návrh odmietnuť. Toto právo obžalovaného však neznamená, že súd je povinný každý dôkaz vykonať. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo/25/2011 zo dňa 16. augusta 2011).

Ako bolo uvedené vyššie, po zhodnotení početných dôkazov, ktoré okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal bola dôkazná situácia dostačujúca pre rozhodnutie o vine, preto bolo nadbytočné predvolať tohto svedka. Vykonaním tohto dôkazu obžalovaný sledoval spochybnenie vierohodnosti výpovede svedka Ing. Z. C., ktorého považuje za nedôveryhodného. K výpovedi svedka Ing. Z. C. je nutné poukázať na to, že oproti obžalovaného vypovedal logicky, súvislo, skutočnosti, ktoré vo svojej výpovedi uviedol následne korešpondovali a boli doplnené aj ďalšími dôkazmi (výpoveďami ďalších svedkov). Jeho výpoveďou bol odhalený presný „modus operandi“ tejto organizovanej skupiny, vypovedal o takých skutočnostiach, o ktorých mohla mať vedomosť len priamo účastná osoba, nakoľko išlo o naozaj veľmi podrobné opísanie priebehu nielen tohto skutku, ale aj ďalších skutkov, v ktorých okrem iného figuruje taktiež aj obžalovaný. Menšie odchýlky v jeho výpovedi vzhľadom na tak rozsiahlu, organizovanú a

sofistikovanú trestnú činnosť, množstvo zainteresovaných osôb, časový odstup, jednotlivé podvodné prepravy vykonávajúce prostredníctvom početných obchodných spoločností nie sú ničím výnimočným, nemôžu spôsobiť spochybnenie jeho výpovede ako celku.

Rovnako aj pokiaľ ide o uloženie trestu bol postup okresného súdu správny, keď obžalovanému ukladal súhrnný trest, pretože obžalovaný spáchal skutok spolu so skutkom za ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 1T/39/2014 zo dňa 06.06.2014 vo viacčinnom (tzv. reálnom) súbahu, pričom za zbiehajúcu sa časť už bol odsúdený vyššie uvedeným rozsudkom. Okresný súd ukladal správne podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona, v trestnej sadzbe 10-15 rokov, tiež správne u obžalovaného vzhľadom na jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, za absencie priťažujúcej okolnosti, preto bol dôvodný postup podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona, a pri uložení trestu vychádzať z už upravenej trestnej sadzby 10 rokov až 13 rokov a 4 mesiace.

Trest uložený okresným súdom obžalovanému v trvaní 10 rokov (samozrejme za súčasného zrušenia výroku o trest uložení rozsudkom sp. zn. 1T/39/2014 zo dňa 06.06.2014), je vzhľadom na všetky okolnosti primeraný. Na tomto mieste odvolací súd pripomína to, že ide o trest na samej spodnej hranici trestnej sadzby, teda najmiernejší trest, aký súd mohol obžalovanému uložiť. Obžalovaný spáchal obzvlášť závažný zločin, ako člen organizovanej skupiny, sofistikovaným a vopred premysleným spôsobom, svojím konaním spôsobil poškodenú škodu veľkého rozsahu. Zo všetkých skutočností vyplýva, že obžalovaný sa takejto trestnej činnosti (tzv. fantómovej kamiónovej prepravy). Obžalovaný konal s úmyslom uviesť niekoho do omylu, na úkor iného sa obohatiť, s vidinou majetkového prospechu. Za zohľadnenia všetkých uvedených skutočností možno konštatovať, že trest na samej spodnej hranici je týmto okolnostiam primeraný, zohľadňuje tak prvok individuálnej ako i generálnej prevencie. Keďže obžalovanému bol ukladaný trest ako páchatelovi aj obzvlášť závažného zločinu, mal byť v zmysle § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradený na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Prihliadajúc na celkovú závažnosť trestného činu, ale aj na mieru narušenia obžalovaného, ktorý bol tejto veci odsúdený po prvýkrát na nepodmienečný výkon trestu odňatia slobody, aj odvolací súd má za to, že jeho náprava bude lepšie zaručená v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Uložený trest obsahuje v dostatočnom rozsahu prvok represie, ako aj prvky generálnej a individuálnej prevencie, taktiež postačuje na zabezpečenie dosiahnutia účelu trestu v zmysle ust. § 34 ods. 1 Trestného zákona a zodpovedá aj všetkým ďalším ustanoveniam Trestného zákona, ktoré upravujú zásady pre ukládanie trestov. S prihliadnutím na dikciu ustanovenia § 76 ods. 1 Trestného zákona, ktoré obligatórne predpokladá uloženie ochranného dohľadu v prípade odsúdenia za obzvlášť závažný zločin, na obžalovaného bude pôsobiť aj ochranný dohľad v trvaní 2 rokov, spolu s uloženými obmedzeniami a povinnosťami v zmysle § 77 ods. 1 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť v trvaní 5 rokov a 7 mesiacov v zmysle § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Trestného zákona, tento trest obžalovanému musel byť uložený, a to s poukazom na § 42 ods. 2 Trestného zákona. Z dikcie § 42 ods. 2 Trestného zákona vyplýva, že súd musí obligatórne (t.j. povinne) v rámci súhrnného trestu uložiť o.i. aj zákaz činnosti, ak bol takýto trest uložený skorším rozsudkom, ak tomu nebráni § 34 ods. 7 Trestného zákona (obmedzenie uloženia explicitne uvedených trestov popri sebe, v tzv. konkurencii), čo však nebol tento prípad. To, že by mal obžalovaný trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť uložený rozsudkom sp. zn. 1T/39/2014 zo dňa 06.06.2014 vykonaný z vykonaného dokazovania nevyplýva.

Hoci sa takto uložený trest obžalovaného javí ako neprímerane prísny, odvolací súd musí akceptovať zákon a jeho kogentné normy tak, ako sú uvedené v platnom a účinnom zákone, aj keď sa niektoré môžu na prvý pohľad javiť ako príliš prísne, alebo naopak, benevolentné. Obžalovaný zároveň okresným súdom dostal dostatočnú odpoveď na to, prečo v tomto prípade nebolo možné aplikovať § 39 ods. 1 Trestného zákona, na čo v celom rozsahu odvolací súd odkazuje.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, síce obžalovaný formálne napadol rozsudok v celom rozsahu, t.j. aj vo vzťahu k tomuto výroku, neuviedol však relevantnú odvolaciu argumentáciu, ktorou by spochybňoval postup okresného súdu podľa § 288 ods. 1 Trestného zákona (čo nenamietala ani poškodená spoločnosť Kooperatíva poisťovňa, a.s.). Odvolací súd nenašiel dôvod, pre ktorý by mal spochybňovať správnosť tohto výroku.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.